

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 338/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., K., zastúpenej advokátkou JUDr. V. B., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 137/2012 zo 14. augusta 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. V. B., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 137/2012 zo 14. augusta 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania o nariadenie predbežného opatrenia vedeného Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 Cb 51/2012, ktoré bolo začaté na základe návrhu obchodnej spoločnosti M. s. r. o., H. (ďalej len „žalobkyňa“, v citáciách aj „žalobca“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 29 Cb 51/2012 z 9. mája 2012 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil sťažovateľke dodávať pitnú vodu z verejného vodovodu žalobkyni a odvádzať jej odpadové vody do verejnej kanalizácie v odberných miestach nachádzajúcich sa v jej výrobnom závode, najmä č. 2000000600 a č. 2000000651, v zmysle uzavretej zmluvy č. 20-000018603PO2009 z 19. januára 2009. Taktiež zaviazal sťažovateľku zdržať sa všetkých konaní, ktoré by smerovali k prerušeniu, obmedzeniu alebo ukončeniu dodávok pitnej vody žalobkyni z verejného vodovodu a odvádzaniu jej odpadových vôd do verejnej kanalizácie v uvedených odberných miestach. V prípade, ak už sťažovateľka dodávku pitnej vody z verejného vodovodu a odvádzanie odpadových vôd prerušila, okresný súd jej uložil povinnosť bezodkladne dodávku pitnej vody z verejného vodovodu a odvádzanie odpadových vôd do verejnej kanalizácie pre žalobkyňu obnoviť. Okresný súd označeným uznesením súčasne uložil žalobkyni v lehote 30 dní od doručenia uznesenia podať na súde žalobu vo veci samej.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že *„žalobca sa domáhal vydania predbežného opatrenia tohto znenia s tvrdením, že hoci pri odvádzaní odpadových vôd používa podľa jeho názoru správne meradlo, sťažovateľ mu napriek tomu fakturuje odplatu za stočné nie podľa nameraných hodnôt množstva odvedených odpadových vôd podľa meradla, ale spôsobom, aký sa používa v prípade, ak odberateľ meradlo nepoužíva. Žalobca preto neuhrádzal sťažovateľovi jeho faktúry, uhrádzal mu iba sumy zistené podľa meradla. Preto sťažovateľ upozornil žalobcu, že pre tvrdený nedoplatok pristúpi k odpojeniu žalobcu od dodávok vody. Žalobca však nie je ochotný uhrádzať sťažovateľovi*

ním fakturované sumy. Meradlo považuje za správne, pretože po iniciovaní jeho kontroly sťažovateľom síce najprv konštatoval Slovenský metrologický inšpektorát, pracovisko K. pod č. 225/604/2011 z 20. decembra 2011, že žalobca nepoužíva určené meradlo a tým porušuje zák. č. 142/2000 Z. z. o metrologii, avšak následne Slovenský metrologický inšpektorát B. konanie o uloženie sankcie zastavil rozhodnutím č. 4297/600/2011/R z 16. februára 2012, pretože dospel k záveru, že nebolo jednoznačne preukázané protiprávne konanie žalobcom. Okresný súd sa (zrejme) stotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého používa správne meradlo a keďže odpojením žalobcu (potravinársky závod) od dodávky vody by mu vznikli značné škody, vydal predbežné opatrenie v navrhovanom znení.“.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 29 Cb 51/2012 z 9. mája 2012 odvolanie, v ktorom namietala, že okresný súd jej odňal možnosť konať pred súdom z dôvodu, že

- jej doručil iba napadnuté rozhodnutie bez toho, aby jej súčasne doručil návrh na jeho vydanie a dôkazy, ktoré k návrhu pripojila žalobkyňa,

- z rozhodnutia o vydaní predbežného opatrenia nie je zrejmé, ako dospel okresný súd k záveru o osvedčení nároku žalobkyne, z ktorých dôkazov a akým postupom k tomu okresný súd dospel (sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala aj na to, že proti nepreskúmateľnému rozhodnutiu nemožno argumentovať),

- z výroku jeho rozhodnutia (a ani z odôvodnenia) nemožno zistiť, akú žalobu má žalobkyňa proti sťažovateľke podať vo veci samej, čím jej bolo znemožnené argumentovať k otázke vecnej súvislosti medzi predbežným opatrením a budúcim návrhom vo veci samej, ktorá je podmienkou vydania predbežného opatrenia.

Podľa sťažovateľky «rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak bolo sťažovateľovi uložené predbežným opatrením do budúcnosti žalovanému plniť žalobcovi bez toho, aby vzal do úvahy, že povinnosť žalovaného dodávať pitnú vodu a odvádzať jeho odpadové vody bola založená synallagmatickým záväzkom, t. j. oproti povinnosti žalobcu uhrádzať žalovanému za plnenie tejto povinnosti odplatu. Pokiaľ je formulovaný akýkoľvek petit v občianskom súdnom konaní na plnenie

zo synallagmatického záväzku, musí zohľadňovať skutočnosť, že plneniu zodpovedá protiplnenie...

Prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tým, že nesprávne vyhodnotil obsah listinných dôkazov predložených žalobcom. Z rozhodnutia SMI č. k. 4297/600/2011/R zo 16. februára 2012 vyplýva iba to, že bolo zastavené konanie voči kontrolovanej osobe – žalobcovi – pre porušenie § 19 ods. 2 písm. a) zák. č. 142/2000 Z. z., nakoľko „nebolo jednoznačne preukázané protiprávne konanie kontrolovanou osobou“; nevyplýva z neho záver o tom, že použité meradlo je zákonným meradlom. Navyše sťažovateľ podal proti nemu ako účastník konania odvolanie, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté. Naopak z písomnosti SMI č. j. 225/604/2011 z 20. decembra 2011 je jednoznačne zrejmé, že pri fyzickej kontrole sporného meradla bolo zistené, že použité meradlo nie je určeným meradlom v zmysle § 19 ods. 2 zák. č. 142/2000 Z. z.

... takto formulovaný výrok predbežného opatrenia núti žalovaného kategoricky a bez výnimky plniť v budúcnosti aj v prípadoch, v ktorých mu zákon umožňuje prerušiť alebo obmedziť dodávky vody z verejného vodovodu v kvalitatívne rôznorodých prípadoch (§ 32 ods. 1 zák. č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch), napr. aj pri ohrození života a zdravia ľudí alebo majetku, či pri vyhlásených regulačných stupňoch odberu vôd a pod. Naopak žalobca po vydaní predbežného opatrenia je v postavení, že mu bude dodávka vody a odkanalizovanie realizované bez ohľadu na plnenie jemu zákonom uložených povinností a dokonca bez ohľadu na akékoľvek udalosti.»

O odvolaní sťažovateľky krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cob 137/2012 zo 14. augusta 2012 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým uvádza:

„A. Krajský súd uznesením č. k. 3 Cob 137/2012-96 z 14. augusta 2012 potvrdil uznesenie o nariadení predbežného opatrenia napriek tomu, že okresný súd odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom tým, že mu nedoručil návrh na vydanie predbežného opatrenia; svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorý znemožnil

sťažovateľovi vyjadriť sa k jeho dôvodom; z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, akú žalobu vo veci samej je povinný žalobca podať.

Nedoručením návrhu na vydanie predbežného opatrenia (napriek jednoznačnému príkazu procesného kódexu) sťažovateľovi okresný súd porušil jednak princíp rovnosti zbraní a jednak znemožnil sťažovateľovi riadne odôvodniť podávané odvolanie. Sťažovateľ nemal tak k dispozícii ani dôkazy, na základe ktorých mal okresný súd za osvedčené právo žalobcu a nemohol sa k nim vyjadriť. Sťažovateľ nemohol argumentovať nedostatkom vecnej súvislosti medzi požadovaným predbežným opatrením a návrhom vo veci samej ako jednej z významných otázok rozhodovania o vydaní predbežného opatrenia. Sťažovateľ nemohol vedieť, či žalobca hodlá vo veci samej podať žalobu na plnenie, alebo určovaciu žalobu. Ako sa neskôr ukázalo, žalobca hodlal, alebo dodatočne sa rozhodol, podať určovaciu žalobu, po podaní ktorej sa ukázalo, že predbežné opatrenie k nej a najmä k odôvodneniu naliehavého právneho záujmu je bez potrebného vnútorného vzťahu.

Na veci nič nemení ani to, že návrh na vydanie predbežného opatrenia s prílohami doručil sťažovateľovi krajský súd, Urobil tak totiž až po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Inak povedané, čokoľvek by sťažovateľ z návrhu alebo pripojených dôkazov zistil, už by to nemohlo byť spôsobilým odvolacím dôvodom (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

Krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu napriek tomu, že bolo vecne nepreskúmateľné. Nemožno totiž neho zistiť akými úvahami sa okresný súd riadil a z akého dôvodu považoval za splnené jednotlivé podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia (§ 74 O. s. p.)...

B. Krajský súd sa nevysporiadal dostatočne s odvolacími argumentami sťažovateľa...“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 137/2012-96 zo 14. augusta 2012 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 137/2012-96 zo 14. augusta 2012 zrušuj a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 269,58 €, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jeho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podstatou sťažnosti sú výhrady sťažovateľky voči uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Cob 137/2012 zo 14. augusta 2012, ktorým ako odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 29 Cb 51/2012 z 9. mája 2012 o nariadení predbežného opatrenia

týkajúceho sa dodávky pitnej vody žalobkyni a odvádzania jej odpadových vôd do verejnej kanalizácie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 137/2012 zo 14. augusta 2012 došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo sťažnosti vyplýva, že základom argumentácie sťažovateľky o porušení ňou označených práv je tvrdenie, že krajský súd ako odvolací súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom s jej podstatnými námietkami, resp. ich ignoroval. Podľa sťažovateľky spočívajú kľúčové pochybenia krajského súdu najmä v tom, že:

- krajský súd nevzal do úvahy nedostatky procesného postupu okresného súdu, ktorý sťažovateľke svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom,
- rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože ako odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky,
- rozhodnutie krajského súdu je svojvoľné, pretože ním bolo potvrdené nariadenie predbežného opatrenia bez toho, aby sa dostatočne skúmalo osvedčenie tvrdeného práva žalobkyne a najmä samotná naliehavosť potreby dočasne upraviť pomery účastníkov.

Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú predbežné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje predbežné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí

všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

V konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené (IV. ÚS 257/2010).

Krajský súd v posudzovanom prípade v zmysle zásad upravených v § 212 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, pričom vec prerokoval bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP, a zistil, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné, a preto ho v nadväznosti na tento záver potvrdil.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd okrem iného uviedol, že „napadnutým uznesením bolo o. i. uložené žalobcovi, aby v lehote 30 dní od doručenia

uznesenia podal na súde žalobu a uvedené uznesenie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 15. 5. 2012, to znamená, že žalobu vo veci samej mal žalobca podať v lehote do 14. 6. 2012.

Na výzvu odvolacieho súdu žalobca predložil súdu fotokópiu žaloby zo dňa 11. 6. 2012 doručenú súdu prvého stupňa dňa 14. 6. 2012, v ktorej navrhuje určiť, že žalovaný nie je od 30. 7. 2011 oprávnený žalobkyni v zmysle Zmluvy č. 20-000018603PO2009... zo dňa 19. 1. 2009 fakturovať stočné spôsobom podľa bodu 14 prílohy tak, ako by šlo o poruchu merného zariadenia... a určiť, že merač žalobkyne, a to... je určené meradlo, vyhovuje požiadavkám na meranie súvisiace s platbami...

Z uvedeného vyplýva, že žalobca v súdom stanovenej lehote podal žalobu vo veci samej, ktorá má vecnú súvislosť s nariadeným predbežným opatrením.“

K tvrdeniu sťažovateľky, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že jej nebola doručená žaloba a že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

«Je pravdou, že pred vydaním napadnutého uznesenia súd prvého stupňa nezaslal žalovanému návrh na začatie konania, avšak taký postup je v súlade s § 75 ods. 8) O. s. p., podľa ktorého „O nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené.“ Preto nezaslaním návrhu a nevyžiadanim stanoviska žalovaného pred rozhodnutím o nariadení predbežného opatrenia, súd prvého stupňa neporušil zákonnú úpravu. Je pravdou, že spolu s uznesením o nariadení predbežného opatrenia súd prvého stupňa nezaslal žalovanému návrh na jeho nariadenie, avšak uvedené procesné pochybenie súdu prvého stupňa napravil odvolací súd, keď návrh spolu s prílohami zaslal žalovanému v prílohe podania zo dňa 31. 7. 2012. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí popísal skutočnosti, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil.

Podľa § 76 O. s. p. sa spravidla nezisťuje dokazovaním danosť obsahových podmienok predbežného opatrenia, ale súd sa obmedzuje len na osvedčenie tých najzákladnejších skutočností, aby mohol posúdiť, či tu prípadný nárok, ktorého predbežnú

úpravu okolnosti vyžadujú, môže byť a či ohrozenie záujmov žalobcu je také, že bez vydania predbežného opatrenia mu hrozí značná ujma.

Ako uviedol súd prvého stupňa v napadnutom uznesení, účelom predbežného opatrenia je rýchla, aj keď dočasná úprava právnych pomerov účastníkov konania alebo zabezpečenie výkonu očakávaného rozhodnutia. Súd môže v rámci predbežného opatrenia zakázať nakladať s vecami alebo právami, ale len v takom rozsahu, aby to bolo primerané právu, ktoré žalobca uplatňuje.»

Vo vzťahu k osvedčeniu uplatneného nároku odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že «v konaní o nariadenie predbežného opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, ale postačuje osvedčenie nároku, ktorého predbežnú úpravu okolnosti vyžadujú.

Medzi účastníkmi konania je sporné, či meradlo, ktoré žalobca používa na meranie množstva odpadových vôd je vyhovujúcim meradlom. Záver o spôsobilosti meradla však vyžaduje dokazovanie, na ktoré sú potrebné odborné znalosti. Pritom pred začatím tohto konania už bolo na základe podnetu žalovaného vedené správne konanie na posúdenie spôsobilosti meradla používaného žalobcom, ktoré však bolo rozhodnutím Slovenského metrologického inšpektorátu zo dňa 16. 2. 2012 (č. l. 37) zastavené z dôvodu, že odpadli dôvody začatia konania a že nebolo jednoznačne preukázané protiprávne konanie žalobcu. I keď v priebehu konania bolo konštatované, že žalobcom používané meradlo nespĺňa požadované parametre, tento záver nebol prijatý oprávneným orgánom v závere konania, a preto odvolací súd má za to, že je potrebné vychádzať zo záveru konania, v ktorom nebolo konštatované, že meradlo používané žalobcom nespĺňa stanovené požiadavky. Preto pre účely predbežného opatrenia mal súd prvého stupňa správne za osvedčené, že žalobcom používané meradlo spĺňa podmienky podľa § 29 ods. 7 zák. č. 244/2002 Z. z. Uvedené neznamená, že v priebehu konania môže byť preukázaný opak, avšak iba na základe dokazovania, ktoré sa však v konaní o nariadení predbežného opatrenia nevykonáva.

Žalovaný v odvolaní nespochybnil tvrdenie žalobcu, že dodávku pitnej vody uhrádza vo výške požadovanej žalovaným a na týchto úhradách nemá žiadne nedoplatky. Nedoplatky žalovaný vykazuje voči žalobcovi pokiaľ ide o úhradu za odvádzanie odpadových vôd a vôd z povrchového odtoku – stočné. Žalobca uhrádza stočné za množstvo odpadových vôd

namerané meradlom žalobcu a keďže žalovaný neuznáva správnosť uvedeného meradla, vyúčtoval mu úhradu stočného tak, ako by sa jednalo o zariadenie, ktoré je v rozpore s dohodnutými technickými podmienkami. Pokiaľ ide o typ meradla, toto v zmluve nebolo konkrétne dohodnuté.

Ak teda pre účely predbežného opatrenia majú súdy osvedčené, že žalobcom používané meradlo vyhovuje stanoveným požiadavkám, potom, pre účely predbežného opatrenia, je potrebné prijať aj záver, že žalobca uhrádza stočné v správnej výške a nie je omeškani s jeho úhradou.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný prípismi zo dňa 10. 2. 2012 (č. l. 33) a 30. 3. 2012 (č. l. 49) oznámil žalobcovi, že dňom 4. 3. 2012, resp. 22. 4. 2012 pristúpi k prerušeniu alebo obmedzeniu dodávky pitnej vody z verejného vodovodu a odvádzania odpadových vôd do verejnej kanalizácie v súlade s § 32 ods. 1 písm. h) zák. č. 442/2002 Z. z...

V odvolaní žalovaný dôvodnosť prerušenia alebo obmedzenia dodávok odôvodňuje aj ustanovením § 32 ods. 1 písm. m) zák. č. 442/2002 Z. z., podľa ktorého „Prevádzkovateľ môže prerušiť alebo obmedziť dodávku vody z verejného vodovodu alebo odvádzanie odpadových vôd do verejnej kanalizácie v prípade nezaplatenia vodného alebo stočného po dobu dlhšiu ako 30 dní po dobe splatnosti.“

Ak teda pre účely nariadenia predbežného opatrenia prvostupňový ako aj odvolací súd mali osvedčené, že žalobca uhrádza za dodávku pitnej vody žalovaným požadované sumy, tak žalovaný nemal dôvod oznamovať žalobcovi, že preruší alebo obmedzí odvádzanie odpadových vôd.

Keďže v konaní nebolo osvedčené, že by žalobca neplnil povinnosti zo zmluvy, ale práve naopak, tak nebol dôvod mu ich plnenie v napadnutom uznesení uložiť.»

K námietke označenia odberných miest vo výroku napadnutého uznesenia odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „žalobca sa domáha plnenia povinnosti žalovaného, ktoré vyplývajú zo zmluvy č. 20-000018603PO2009 zo dňa 19. 1. 2009, čo je uvedené aj vo výroku napadnutého uznesenia, a teda sa toto uznesenie nemôže vzťahovať na iné odberné miesta, než tie, ktoré sú uvedené v zmluve a poukazuje aj na to, že žalovaný v prípisoch, v ktorých oznamoval žalobcovi, že pristúpi k prerušeniu alebo

obmedzení dodávok pitnej vody a odvádzania odpadových vôd taktiež nešpecifikoval, ktorých odberných miest sa toto oznámenie týka. “.

K námietke sťažovateľky, že napadnuté uznesenie ju núti plniť bez výnimky aj v prípadoch, keď jej zákon umožňuje prerušiť alebo obmedziť jej plnenie, odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že *„plnenie povinnosti je možné vzťahovať iba k dôvodom, pre ktoré bolo nariadené, t. j. vo vzťahu k ust. § 32 ods. 1 písm. h), m), zák. č. 442/2002 Z. z. “.*

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov pri zisťovaní skutkového stavu, ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Dôvody, na ktorých je založené napadnuté uznesenie krajského súdu, podľa názoru ústavného súdu zodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z § 74 ods. 1 OSP, podľa ktorého pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Zákonná úprava postupu súdu pri vydávaní predbežných opatrení vyžaduje, aby navrhovateľka splnila podmienky konania ustanovené Občianskym súdnym poriadkom (§ 74 a nasl.). V danom prípade boli podľa názoru ústavného súdu tieto zákonné limity ustanovené v § 74 a nasl. OSP na vydanie predbežného opatrenia rešpektované. Napadnuté uznesenie krajského súdu na jednej strane preventívne bráni eventuálnemu poškodeniu práv žalobkyne, ku ktorému by mohlo dôjsť prerušením, prípadne obmedzením dodávok pitnej vody a odvádzania odpadových vôd, pred prijatím meritórneho rozhodnutia, no na druhej strane berie do úvahy požiadavku minimalizácie zásahu do práv sťažovateľky tým, že v súlade so zákonom obmedzuje časovú pôsobnosť predbežného opatrenia do právoplatného skončenia konania vo veci samej, pričom na tento účel uložil žalobkyni v lehote 30 dní od doručenia prvostupňového rozhodnutia podať na súde žalobu v merite

veci (čo aj žalobkyňa splnila v určenej lehote). Ústavný súd zistil, že konanie vo veci samej na návrh žalobkyne je vedené okresným súdom pod sp. zn. 32 Cb 50/2012 a v súčasnosti nie je právoplatne skončené (pojednávanie bolo nariadené na 25. jún 2013).

Skutočnosť, že sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, ktorý vychádzal z odôvodnenej obavy vzniku škody značného rozsahu žalobkyňi a ohrozenia jej záujmov (žalobkyňa je potravinárskym podnikom a bez uvedeného plnenia sťažovateľky by nemohla plniť svoje povinnosti voči svojim objednávateľom), nesignalizuje sama osebe možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd si bol pritom vedomý, čo vyplýva aj z odôvodnenia jeho rozhodnutia, že ide o dočasnú úpravu pomerov účastníkov, čo mu umožňuje menej formalizovaný postup určený na dokazovanie a zisťovanie všetkých skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia vo veci samej.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom priatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013